

Sygn. akt V KO 60/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie z wniosku **G.P.**
o odszkodowanie i zadośćuczynienie
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2018 r.
wniosku pełnomocnika wnioskodawcy
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Okręgowego we W.
z dnia 27 maja 2008 r. sygn. akt III Ko [...] /08
na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. art. 544 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**stwierdzić swoją niewłaściwość funkcjonalną i wniosek o
wznowienie postępowania przekazać Sądowi Apelacyjnemu we
W. do rozpoznania - jak sądowi właściwemu.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 26 marca 2008 r. G. P. domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty „25.000 zł tytułem odszkodowania za doznaną krzywdę” wynikającą z jego internacji, nie precyzując w jakiej kwocie ma być to zadośćuczynienie, a w jakiej odszkodowanie. Wyrokiem Sądu Okręgowego we W. z dnia 27 maja 2008 r. sygn. akt III Ko [...] /08 zasądzono na rzecz wnioskodawcy kwotę 20.000 zł. oraz oddalono dalej idące żądanie. Z uzasadnienia wyroku wynika jednoznacznie, że zasądzona kwota 20.000 zł stanowiła zadośćuczynienie za krzywdy wyrządzone wnioskodawcy w związku z jego internacją, zaś nie znaleziono podstaw do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy odszkodowania (k. 54v).

Apelację od wyroku złożył pełnomocnik wnioskodawcy, wskazując, że zaskarża wyrok w całości. W apelacji tej skarżący jednak podniósł zarzuty naruszenia prawa materialnego i procesowego dotyczące wadliwego - w jego ocenie - uznania, że wnioskodawca na skutek internowania **nie doznał szkody majątkowej**. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyznanie G.P. dalszej kwoty 5.000 zł „tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne pozbawienie wolności” (k. 59). Uzasadnienie apelacji wskazuje, że skarżący kwestionował jedynie brak rekompensaty za szkody majątkowe (art. 361 § 2 k.c.).

Wyrokiem z dnia 22 października 2008 r. Sąd Apelacyjny we W. zaskarżony wyrok w zakresie częściowego oddalenia wniosku uchylił i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu we W. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (k. 86).

Z uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynika wprost, iż przedmiotem rozważań tego sądu nie była kwestia zadośćuczynienia (str. 4 uzasadnienia), bowiem ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji nie były zakwestionowane przez stronę. Tak, więc sąd odwoławczy pomimo wskazania w apelacji, że wyrok sądu pierwszej instancji został zaskarżony w całości, trafnie ustalił, iż w istocie w środku odwoławczym kwestionowano rozstrzygnięcie jedynie co do odszkodowania, a zatem, rozstrzygnięcie co do zadośćuczynienia było niezaskarżone i uprawomocniło się w Sądzie Okręgowym we W. Zbędne było, zatem zawarcie w treści wyroku rozstrzygnięcia o utrzymaniu wyroku w pozostałym zakresie. Warto nadmienić, że w toku ponownego postępowania wnioskodawca żądał jedynie kwoty 5000 zł tytułem odszkodowania (k. 104) i taka kwota została mu przyznana (k.106).

W dniu 8 czerwca 2018 r. pełnomocnik wnioskodawcy złożył wniosek o wznowienie postępowania, jakie toczyło się przed Sądem Okręgowym we W., zakończonego o prawomocnym wyrokiem z dnia 27 maja 2008 r., w sprawie o sygn. akt III Ko [...] /08, a **zatem w zakresie** dotyczącym zasądzenia na rzecz wnioskodawcy kwoty 20.000 zł tytułem **zadośćuczynienia**. Z treści wniosku wynika ponadto, że dotyczy on wyłącznie samego rozstrzygnięcia o zadośćuczynieniu.

Wniosek o wznowienie postępowania przekazano do rozpoznania Sądowi

Najwyższemu (k. 116).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw do rozpoznania przedmiotowego wniosku przez Sąd Najwyższy. Zgodnie z treścią art. 544 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy jest sądem właściwym w kwestii wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem sądu apelacyjnego lub Sądu Najwyższego. W przedstawionym powyżej układzie, stwierdzić należało ponad wszelką wątpliwość, że postępowanie rozstrzygające w przedmiocie zadośćuczynienia zostało zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we W. z dnia 27 maja 2008 r. (k. 50). Powyższa konkluzja zachowuje aktualność także pomimo wadliwego określenia przez obrońcę, w złożonej uprzednio apelacji, zakresu zaskarżenia, jak też wskazania przedmiotu rozpoznania sprawy w protokole rozprawy apelacyjnej oraz wyroku sądu odwoławczego. Sąd Apelacyjny we W., jak sam przyznał w uzasadnieniu orzeczenia, nie wypowiedział się w przedmiocie zadośćuczynienia, bowiem w tym zakresie skarżący orzeczenia nie kwestionował. Zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez sąd II instancji, sąd ten rozpoznawał sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. Wprawdzie apelacja od wyroku sądu I instancji, zgodnie ze stwierdzeniem wyrażonym w *petitum* środka odwoławczego przez pełnomocnika wnioskodawcy, dotyczyła całości skarżonego orzeczenia, to z jej treści wynikało, że w rzeczywistości zawierała zarzuty obrazy prawa materialnego i procesowego (a w istocie - błędu w ustaleniach faktycznych) skierowane **wyłącznie przeciwko części orzeczenia oddalającej żądanie wnioskodawcy w zakresie odszkodowania**. Z uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynika zresztą bezspornie, że tak apelację (słusznie) odczytał także sąd II instancji i ją rozpoznał tylko w takiej granicy i nie wyszedł w toku swojego orzekania poza kwestię szkody majątkowej.

Z tego, zatem powodu sądem właściwym do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania jest – zgodnie z treścią art. 544 § 1 k.p.k. – Sąd Apelacyjny we W.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy stwierdził swą niewłaściwość funkcjonalną do rozpoznania wniesionego przez pełnomocnika wnioskodawcy wniosku o wznowienie postępowania w zakresie zadośćuczynienia i sprawę

przekazał Sądowi Apelacyjnemu we W., jako właściwemu.

Z tych powodów orzeczono jak w sentencji.

ał